

и пр. Молбитъ които са подаватъ на мировий съдъ за граждански искове, трѣба да иматъ залѣпени гербови марки съ стойностъ 50 стотинки; за тѣхъ искове са взема прѣдварително по 2% мито върху количеството; отъ апеллативнитѣ жалби са взема по 1% отъ обжалованното количество. Молбитѣ, жалбитѣ, обяснения и пр. по углавнитѣ дѣла са подаватъ на проста хартия безъ марки. Прокурорътъ надзирава мировия съдия. Другитѣ поправки по мировий съдъ чрѣзъ тоя законъ сж томе доста сполучени, и тѣ би улечили много мисията му. Желателно е само да са турятъ на тая служба лица, които не само да са държатъ точно на законътъ, нѣ да знаятъ и самото значение на мировата институция, която заслужава прѣпорѣката направена отъ много славни законоучители. По тоя начинъ мировитѣ сждици не ще иматъ сждни, които да злоупотрѣбаватъ правата си, не ще са случватъ факти, които зачервятъ тая еднолична сждйиска власть.

Бѣхъ написалъ вече статията си по поводъ на мировата институция, когато прочетохъ въ „Държ. Вѣсти.“ брой 31 наст. год., че въ слѣдствие на министерски докладъ отъ 16 Мартъ, съ княжески указъ (№ 192), са учреждава юридическа комиссия, на която са вазлага: 1) да приведе въ единство сжществующитѣ въ княжеството сждебни закони. 2) да ги измѣни и допълни и пр. за която цѣль съ приказъ (№ 24) са назначава петочленна комиссия, като са задѣлжава до свършека на мѣс. Априлъ сир. въ продължение на 30 дни, да прѣгледва, измѣни и допълни законопроектитѣ за сждоустройството на криминалното сждопроизводство, изработени отъ сегашний министеръ на правосждието г. Теохаровъ, и отъ което са ясно разбира, че другитѣ сждебни закони ще са прѣгледватъ, измѣняватъ и допълнятъ отъ мѣс. Май 1883 год. на татѣкъ, и защото като материалъ за съставянieto на тѣзи закони ще са взематъ: а) протоколитѣ на юридическата комиссия и проекта за сждоустройството и углавно сждопроизводство приготвенъ отъ г. Министра на правосждието, б) закона за устройството на сждилищата отъ 5 февр. 1883 г. в) материалитѣ отъ министерската ревизия върху сждилищата, и най послѣ като се има прѣдъ видъ практиката на комиссаритѣ юристи — сждии — адвокати, надѣвамъ са мировитѣ сждини ще са турятъ на желанный редъ по скоро, отъ колкото можеше да са очаква всѣки други пътъ.

Л. КАРАВЕЛОВУ (СОННЕТЪ)

Съ исполнскій си подвигъ
Въ общественото ни полѣ
И съ бодрия си смѣль вѣкъ
Живо на всѣкадъ огрѣ.

Съ пречудесния си взоръ
Къмъ книжнината ни бѣдна
И съ списания отборъ
На поетъ на мѣсто сѣдна.

Въ борба бѣ самичакъ-самъ
И вождъ въ народния ни бралъ.
Каза че не сме болаукъ.

Тякъвъ заслужилъ ратникъ
Каква плата ще? — Памятникъ.
Добрѣ, нек' сме всинца тукъ.

ДРАГОЙЧО !).

Подъ планинско бърдо,
Край гора зелена,
Щръкнала високо
Е скала гранитна.
Като мила птица,
Тѣхъ гранитна скала
До рѣчна долина
Тихо е кацнала.
Тихичко и драго
Тя стои си тамо
И премного благо
Попоглѣдва само.

Въ тая мѣстность драга
Зелената гора,
Рѣчната долина
Прелестъ нейни тѣ сж.
Отъ одавно много
Тя побита е тамъ
И отъ поменъ стара
Памятникъ тя е намъ
Се за наш'то село
Въ пълна сила тя е
Да приказва смѣло;
Но се мѣлкомъ тае.

И усмѣлилъ се бяхъ
Азъ да я попитамъ

Толкозъ добро име
Кой и е подарилъ;

Но, като си знамъ,
Че безгласно „незнамъ“
Тя ще ми отвѣти,
Азъ не се рѣшавамъ
„Азъ, въ глуха пустиня,
„Толкозъ свѣтла скала,
„Съ нейната книгиня
„Сега съмъ остала“

Ми изрѣ тя веднажъ.
Слѣдъ тоя изговоръ,
Добрѣ мене случай,
Рѣхъ да я попитамъ:
Що сърдита толкозъ
Се показувашъ намъ;
Я кажи ми, скало,
Не бой се; нѣмай срамъ?
„Не за дълго врѣме
„Азъ съмъ мѣлчелива;
„Махни това брѣме,
„Ставамъ говорлива“?

Твърдѣ нажалена
Тя ми отговори.
Въ тѣжовний тоя часъ
Азъ трогнатъ много бѣхъ! . . .

Послѣ ми потрѣти:
„Щомъ скѣвъ веселъ гласъ
„Въ земата ни свята,
„Засмѣхъ се тогазъ“!
„Щото тѣгитѣ мой
„Сж голѣми много
„Нѣмамъ видѣ покой,
„Прислѣдамъ се строго“! . . .

Тропнѣ С. Казанджиевъ.

ДОПИСКИ.

Търново, 2 Априлъ 1883 г.

Гне Редакторе!

Моли ви поместете настоящето, въ единъ отъ най близкиятѣ броеве на почитаемия ви вѣстникъ „Славянинъ“. Мѣжду другитѣ посѣщениа, които направихъ на нѣкои правителствени и не правителствени учебни завѣдения, имахъ честта да посѣта тѣй нарѣчената: Държавна Петро-Павловска Духовна Семинария. Да описвамъ, за живописното и мѣсто положение, не шж; защото единъ народенъ учителъ е запозналъ читателитѣ ви. Азъ, ще са огранича само съ нѣкои отъ по главнитѣ нѣща.

При стѣпването ми въ оградата, срѣщамъ двама млади, но съ пожълтели лица ученика, помислихъ ги за болни, но при по нататашното си утвяване къмъ пансиона; срѣсинахъ други много които отиваха вѣроятно на расходъ изъ гората (бѣше по заходъ на слнцето), но и тѣхнитѣ лица не бѣха по-долни отъ първитѣ. Най послѣ излѣзе и приятелтъ ми, който бѣше до толкостъ пожълтѣлъ и изсѣхналъ, щото си не вѣрвахъ очитѣ. Слѣдъ взаимното ни поздравление: първия въпросъ, който ми зададохъ бѣше: коя е причината на ослабването ви толкозъ? На въпросътъ ми той въздѣхна тѣжко и най послѣ ми каза съ слабъ тонъ на гласъ си (като че се боеше отъ нѣкого) „ѣтетото долно, освѣнъ туй спалнитѣ никакъ не са спорѣдъ гигиеническиятѣ правила. Докторъ не идва ли да ви пригледва, го попитахъ и на този ми въпросъ жално отговори. И доктора такавъ, въ мѣсеца или въ двата дохажда веднажъ и то отъ кина друго нѣма. Обръщамъ вниманието дѣто трѣбва, защото и калугеритѣ въ Преображенския Манастиръ, не са тѣй почернели, както ученицитѣ отъ П. П. Дух. Семинария, които народа о чаква съ разтворени рѣце.

Стоянъ Ивановъ (търновчанинъ)

Г. Орхане, 4 Априлъ 1883.

Гне редакторе на в. „Славянинъ“

Въ 18 брой на „Бѣлг. гласъ“ е поместена една дописка отъ Орхане съ подписъ П-въ П. въ която авторътъ по най безприличенъ начинъ ни напада, за гдѣто сме подписвали адресъ благодарителенъ къмъ настоящето министерство и като ни преписва епитети, свойственни и съществующи само въ неговиятъ мозъкъ. Но за да освѣтимъ читающата публика и за да извадимъ отъ заблуждение авторътъ на казанната дописка, молимъ ви гне Редакторе бждете снисходителни и добри да помѣстите въ единъ отъ по близкиятѣ броеве на вѣстникъ ви, слѣдующитѣ документи, които ясно ще покажатъ да ли сме ний злоупотрѣбили Никополското ковчежничество и да ли може да съществува съмнѣние за подобно ниско дѣло, въ което ни обвинява лѣкомисленния авторъ и органътъ на лажцитѣ:

Копие

АНТЪ

Днесъ на 3 и 4 Януарий 1881 год. въ присѣдствието на помощника на Плъвненскій финансовъ чиновникъ Д. П. Гринчаровъ, на Никополскій мировий сждия Богданъ Манчевъ, на кмета на Никополското градско управление П. Попповъ, като се почна внезапната ревизия на Никополското ковчежничество: прѣгледваха се подробно всичкитѣ оправдателни приходи расходни документи, като се намѣриха вѣрни и съ другитѣ книги т. е. съ кассовата, дневника и хранилищната при това прѣгледваха се и обявленията за внесенитѣ пари въ ковчежничеството, които се намѣриха приподписани и подпечатани отъ всяко лице, което е внасяло пари, прѣгледваха се и записанитѣ видове монети въ монетара и слѣдъ, като се сравниха съ разнитѣ видове монети отъ наличната сума въ ковчегъ намѣриха се дѣйствиелно вѣрни и соходни съ всичкитѣ други книги.

За точността и вѣрността на горѣизложенното се подписваме всички присѣтствующи: Помощ. на Плъв. фин. чиновникъ Д. Гринчаровъ Никополскій мировий сждия Б. Манчевъ, Общ. град. кметъ П. Попповъ.

Копие

АНТЪ

Днесъ на 19 Януарий 1881 г. Подписанитѣ Плъвненскій окръженъ управителъ Д. Филчовъ, Плъвненскій финансовъ чиновникъ А. Германовъ и Контролеръ на Плъвненското окръжно ковчежничество П. А. Дянковъ, въ присѣдствието на ковчегника на Никопол. ковчежничество П. Пенчовъ, и контролѣтъ К. В. Змиаровъ, вслѣдствие телеграммата на Г-на Министра на финанситѣ отъ 15 того 1881 г. подъ № 42, относително закриванieto Никополското окр. ковчежничество и присѣдинението му къмъ Плъвненското като провѣрихме книгитѣ и приходи расходнитѣ документи, намѣрихме съгласно тѣхъ слѣдующето:

- 1) На лице франга 31154 сант. 86.
- 2) На лице гербови марки въ стойностъ за фр. 1519362 ⁶⁵/₁₀₀.
- 3) На лице бандероли въ стойностъ за франга 56390 ⁴⁰/₁₀₀ при тѣхъ и запечатанитѣ У-то качество неупотрѣблени.
- 4) На лице гербови менителници въ стойностъ за фр. 1683.
- 5) На лице предадени на пазение и записани въ книгата за пазение петъ възела подъ № 1 съ печать образъ чловѣчески, подъ № 628 съ печать на бивши Ник. окр. съвѣтъ, подъ № 793 съ сжщий печать, подъ № 1491 съ печать на Ник. окр. управление и безъ № съ печать К. М. отъ 30 Юлий 1880 г. и освѣнъ тѣхъ не записани въ книгата за пазение и оставени още отъ Руското управление два възела, отъ които единиятъ запечатанъ съ печата на бив. Ник. сждебенъ сжвѣтъ, а другия съ двадесетъ рубли „рубль“ незапечатанъ и единъ пакетъ съ книжа запечатанъ съ печата на бив. сждебенъ съвѣтъ.

Всичкитѣ горѣизложени на лице приехми заедно съ печата, книгитѣ, дѣлата и нѣщата на казанното ковчежничество, по описитѣ приложени при настоящитѣ актъ, за предаване въ Плъвненското окр. ковчежничество. За удостоверение на горѣизложенното са състави въ три екземпляра настоящитѣ актъ, когото потвърдяваме съ подписитѣ си Плъвн. окр. управителъ Д. Филчовъ, Плъвн. финан. чиновникъ А. Германовъ, контролѣръ на Плъвн. окр. ковч. П. А. Дянковъ, ковчегникъ на Ник. ковч. П. Пенчовъ, контролѣръ Ник. ковч. К. В. Змиаровъ.

Въ първиятъ актъ ясно е опрѣдѣлено, че паритѣ въ кассата се намѣриха на лице съгласно книгитѣ, обявленията (документи за внесенитѣ отъ всяко лице пари), видѣтъ на монетитѣ сравненъ съ монетарната книга и обявленията, въ които се е обозначаваало числото на вѣтитѣ, на новитѣ рубли отдѣлно и пр. по съществующий въ ковчежничествата тогава рѣдъ — показали са се съвършено вѣрни.

Въ вториятъ актъ така сжщо ясно е казано, че приетата комисия, като провѣрила книгитѣ, приходо-расходнитѣ документи, намѣрила съгласно тѣхъ: паритѣ, бандеролитѣ, гербовитѣ менителници и пр. на лице и ги приела отъ насъ. Питаме честниятъ дописникъ, въ какво е състояла нашата кражба? Ако е въ паритѣ или книгитѣ има актъ, съ който сме ги предали, ако е въ разнѣна? — това тогава неможеше да съществува, защото, който внасяше пари, даваше му се квитанция колко фр. са приети, колко вѣхти рубли, колко нови, колко наполеондора, полипернала и пр. съ една рѣчь приемено са е и се е издавало пари съгласно съществующий тогава рѣдъ. Промѣнение на една само рубла или открадване на единъ само сант. ще покаже извѣднѣжъ несходство между паритѣ въ ковчегъ и книгитѣ — това щеше да бжде показанно въ мѣсечнитѣ ревизионни и приемни актове и Министерството — не щеше да търпи въ продължение повече отъ 2 год. до днесъ да ни остави не наказани. Има ли сждебно слѣдствие подигнато до днесъ противъ насъ? Ако либералното Министерство ни пощади, до прѣди единъ мѣсець имаше друго Министерство съ голѣма власть, има

1) Голѣма гранитна скала на Сѣверъ отъ родната ми Тропнѣ.

върховна смѣтна палата, обявиха ли вамъ че ний сме злоупотрѣбили? Гдѣ сѣ оставили ненаказани въ продължение на 2 год. лица, които сѣ ограбили едно правителствено вѣдѣжничество? А ний и сега сме въ България и сега могатъ да ни съдятъ, ако сѣ вашиятъ патриотизмъ откриете предъ Министерството нашитъ кражби. Вѣшето пантикумие ви е довело, до голѣмо безумие г-не дописниче, по напѣдъ помислете, че тогава пишете подобни глупости. Ако ли сте направили това, че патриотизмътъ сѣ който се препорѣчватъ въ „Български Гласъ“ не ви допуска да търпите, че сѣ подписва не такъвъ адресъ, какъвто искате, а противенъ, — тогава цѣрете сѣ съ врѣме.

Ако сѣ честенъ дописникъ и говоришь по фактове, яви сѣ името, за да знаемъ съ кого да се съдимъ.

Н. В. Змиряровъ.
П. Пенчовъ.

С. Драганово (Търновско) 30 Мартъ 1883 г.

Г-не Редакторе!

Ще Ви помоля да вмѣстите настоящето ми нещастно известие, въ единъ отъ ближнитъ бройве на Вѣстникътъ си.

Прѣди четири, пѣтъ дни въ Търновски округъ, именно въ околността на горний Тръмбешъ, намѣрихме единъ мѣртва човѣкъ. Причината за неговата смъртъ — не зная коя е, да ли нѣкой му е свѣтилъ маслото, или го е сполетило нѣкое друго нещастие; по вѣчето е за вѣрване, че него го е убилъ коньтъ му, защото (чувамъ да казватъ) видѣли да бѣга единъ конь безъ всадникъ, само седлото и съ др. конски потребности, за това безъ съмнѣние, трѣба всѣкой да си помисли, че никой другъ не го е убилъ, освѣтъ коньтъ; защото въ тѣзи откритост нѣма злодейци, които да го убиятъ, — че и защо?

Азъ заедно съ другарьтъ си, са потрудахме, та го положихме въ единъ шанецъ и върху когото дръпнахме прѣтъта отъ синорьтъ и го оставихме.

За съжаление не зная, отъ каква народност и вѣра бе този мѣртва човѣкъ; защото членьтъ, по който може да са познае, поне отъ каква вѣра е той, бе откъснатъ заедно съ другитъ коремни и бедрени мускули, отъ кучетата, които намѣрихме при него и го ядѣха, затова изследванието му, отъ каква е народностъ, оставямъ да са опредѣли отъ скърбящитъ му родители, разумѣва се ако е тукашенъ.

Единъ Селенинъ.

С. Попово (Разградско) 1 Апрель 1883 г.

Г-не Редакторе!

Прося покорно мѣсто въ вѣстника Ви на слѣднитъ ми нѣколко редови:

И това находяще се до нинѣ въ латаргия селце, сѣ посвѣсти вече и погледна къмъ своето просвѣщенъе. То е вече снабдено съ двата благоподатни извори — училище и църква, като идѣла по незакъснѣ отъ да образува и читалищно дружество подъ название „Съгласие“, което взе да показва вече плодѣтъ си съ своитъ енергични дѣйствиия, като на 24 мин. мѣс. прѣдстави драмата „Стоянъ Войвода.“ За удивление обаче Г-да Актиоритъ при играньето ролитъ си показаха голѣмо искусство, съ което задоволиха не малко и тѣй малобройната публика.

Отистина тукашната интелигенция живо напѣдва и, вѣроятно, че тя въ кратко врѣме ще умѣе да прииѣсе ожидаемий плодъ. Дано обаче примѣрътъ подражатъ и др. още въ отечеството ни села.

С.

Лѣсковецъ, 1 Апрель 1883.

Както на всѣкъждѣ въ България, тѣй и въ градеца ни въспитанието на жен-

ския полъ е било и е въ плачевно положение. Разбира се, че виновницитъ на това сѣ били много, като напр. Турското и фанариотско робство, бѣдностъ-та на народа, немарението му къмъ жената и проч. и прочее. Неможемъ отказа, че мѣжду Българския народъ е имало Г-да, Г-жи и Г-жичи, който не са цѣдили никакви срѣдства да извадятъ Българска майка отъ това плачевно положение. Едни отъ тѣхъ са работили съ перо, други съ материялъ, трети съ дружества и т. н. Мѣжду тѣзи патриоти по тѣзи частъ ще причисля Пегово Преосвященство Св. Търновскій — Митрополитъ Г-на Климента и Г-жа Евгения Кисимова, които като съзнаваха, че семейното положение на Лѣсковския женский полъ, безграмотността му, немарение на въспитани жени сѣ причини, които за дълго врѣме ще пречатъ за напѣдка му, вселиха мисль и желание мѣжду по първитъ Г-жи въ Лѣсковецъ и основаха женско дружество, подъ название „Св. Кирилъ и Методий“, цѣльта, на което е въспитанието на женския полъ въ Лѣсковецъ. Това дружество, основано на 20-й Декемвр. 1881 год. на 20-ий Декемвр. м. г. празнува деньтъ на основанието си. Въ него день послаъ отпустъ на Божественната Литургия въ присѣствіето на дружественитъ членки, на Архиерейския намѣстникъ, на назначения отъ Епископа Климента за Духовенъ Отецъ Свѣщенника Стефана Брусевъ, на една частъ отъ учителитъ и на нѣкой граждани; Първитъ ржководителки на това дружество, показаха плода на дѣятелността си. — Въ тукъ показанитъ равномѣтки са указа, че дружеството макаръ и да е срѣцало преняетвия като всѣко ново построено, макаръ и да е отпущало отъ капитала си за купуване книжки на бѣдни ученички, притежава готовъ капиталъ 770 лева и 2 1/2 стотинки.

Спорѣдъ устава на дружеството въ сѣщия день пристѣпнаха къмъ избора на нови ржководителки: нѣ всички присѣтвующи благодарни отъ старанията на бившитъ ржководителки, единодушно ги помолиха да останатъ и за идущата година, и тѣ приеха, съ исключение на Кассперката и Подпрѣсѣдателката, семейното положение на които имъ не позволи.

Неможе човѣкъ да са не радва като вижда 50 — 60 Господжи Лѣсковски събрани наедно, да размишляватъ и жертвуватъ за въспитанието на бѣдущитъ си наследници, когато прѣди нѣколко години, ако са поменеше дума за дружество, сѣка са чудѣне какъ е възможно, какъ ще си оставяжъ кжцната работа. Още по радостенъ бива човѣкъ, Г-не Редакторе, като вижда че отъ день на день, дружественитъ членки са увеличаватъ и симпатиитъ на насѣлението не липеватъ. Дано чистосердѣчнитъ старания на ржководителкитъ намѣрятъ подръжка въ всички, за да се постигне по скоро цѣльта на дружеството. Дано най послѣ мнозината отъ Лѣсковскитъ водители, са оставятъ отъ раждивитъ и свойственитъ само за прѣзъ Турекото врѣме идеи, та ако неспомогатъ на подобни дружества, то поне да не имъ преняетвуватъ.

Присѣтвующъ на дружествения празникъ,
Лѣсковчанинъ.

С. Батембергъ 1-й Априлий 1883 г. (Разградско).

Г-не Редакторе!

Преди горитъ на Балкана да сѣ ос-

воятъ отъ дебелитъ снѣгъ, преди прекрасний явуръ сѣ всичкитъ си съживуци да сѣ съживи и весело засмѣе сѣ нежнитъ си листенца, преди веселото славѣиче да начене монотоннитъ си обаятелни за пѣтника тънко-звучни песни, или подобре да кажа, преди природата да раствори назвата си, въ която искусний поетъ може да сѣ намѣри разочарованъ и да измѣе своитъ поетически дарби; злодѣйската масса или прекатитъ турски разбойници-пайки, тази заклетъ, тѣй да кажа, паразита, който отъ освобождението на отечеството ни продължава да безпокои рѣда и тишината, а особено въ тѣй нареченний Тузлукъ, превари да сѣ появи и начене да дѣйствува и тая година напразно начертанний си пѣтъ, и то отъ село Деро находяще сѣ на 3 часа разстояние на Югъ отъ с. Попово. На 26-й миналаго прѣзъ ноцъта около 10-12 души разбойници сѣ скриватъ въ двѣ кжци, на които ступанитъ тая есенъ оставили съсѣдитъ си и отишли на спасителното царство (защото спорѣдъ турскитъ молни България е харамъ за мюсюлманитъ); като осетили нѣкой старѣи че разбойницитъ сѣ въ селото имъ, извѣстятъ това на Поповскій Околийскій Началникъ, послѣдний сѣ распорѣжда, и като събира потера отъ околнитъ села обгражда селото, сержантинъ Денчо Петровъ влѣзва въ селото и ненадѣйно прилѣтятъ нѣколко крупуми на около му отъ кжцата, въ която биле скрити разбойницитъ, сержантинъ, безъ да губи врѣме, зема нуждната позиция и съгледва 4—5 разбойника съ покове и пушки въ ржце, които биле въ другата близка кжца, отиватъ да сѣ съединятъ съ другаритъ си, той пуца единъ вистрѣлъ и куршума му распява горния частъ отъ главата на едина разбойникъ, другитъ тичинкомъ пристигатъ при другаритъ си и сѣ затварятъ въ кжцата, гдѣто тѣй некусно сѣ закрепили и устроили, като отворили на всѣка стена дупки за отбрана, щото по никакъвъ начинъ не е било възможно да сѣ доближи човѣкъ до кжцата, Околийскій Началникъ съ помощта на потерата сѣ старалъ да запази дома, но неуспѣлъ; прѣзъ тоя день непрестанно сѣ е водила пристрѣлка отъ двѣтъ страни, но нищо не помогнало, ноцъта пристигнала съ голѣма тъмнина, която помогнала на разбойницитъ да избѣгатъ. Това е Г-не Редакторе първото опитване на пайкитъ тая година и въ случай че не сѣ зематъ строги мѣрки за потушаванieto имъ, то Богъ знае колко невинни дечица ще оплакватъ бацитъ си и напразно ще ги очакватъ, когато тѣхната кръвъ пролета отъ немилостивата турска порода, на вѣчно ще пои земята. Това като съобщавамъ на читателитъ, желателно е да сѣ употребѣи най жива енергия отъ страна на властѣта, за потушаване на злото, което толкова рано сѣ появи въ гористий и долиний Тузлукъ.

Багряновъ.

РАЗНИ

Единъ приятель ни съобщава за обнародванъе слѣдующето: „Въ 18 брой „Български гласъ“ казва, че управляюществото постоинствувало за назначението на Г. г. Манолова и Зографски, като прибавочни поне членове въ Касацията, а въ послѣдующий си 19 бр. сѣщиятъ вѣстникъ, като извѣстява, че тѣ сѣ вече назначени, разбира се, за дѣй-

вители членове, защото длъжностъ на обавочни членове въ касацията въ нѣкой законъ не е предвидѣна, прилага членъ кантн мѣста немало, споредъ закона за недоустройството отъ 25 Май 1880 год., споредъ закона отъ 5-й Февруарий 1883 год. макаръ и да се полагали по-малко членове, понеже този законъ щѣлъ се тури въ дѣйствиe и да има сила отъ 1 Май 1883 год., то не трѣбвало да назначатъ по-напрѣдъ отъ 1 Май, защото, пита Български Гласъ, отъ кога ще се заплати жалованьето на тия членове, когато тѣхното назначе-ние не се оправдава съ нищо и е беззаконно? Вижда се, че този вѣстникъ пише умишлено, или съ друга нѣкоя не-обраца е съобщилъ тия новини, които сж съвършено невѣрни, заради това желателно би било да докаже: защо назначението на Г. г. Манолова и Зографски е беззаконно? Истинна е, че повече членове за касацията се предвиждатъ само въ закона отъ 5 Февруарий, който се тури въ дѣйствиe отъ 1 идущитъ Май, но не ли въ този сжщитъ законъ сж предвидѣни и длъжноститъ на допълнителни членове, на нотариуси, а не на двама помощници на прокурора и назначението на тия длъжности се започна още преди смѣняването на министерството, тогава защо този вѣстникъ не спомена нищо? Освѣнъ това, споредъ както се вижда въ бюджета за расходитъ на министерството на правосъдието, предвидѣни сж сумми (ст. § 1) за шестъ членове на Върховний Касационенъ Сждъ, както и за повече членове въ Руссенский Апелативенъ сждъ, за по-малко въ Софийский, така сжщо и за нотариуситъ и за допълнителнитъ членове; се споредъ закона отъ 5 Февруарий. Тогава защо пита „Български Гласъ“ отъ гдѣ ще се заплати жалованьето на новоназначенитъ, когато въ бюджета сж предвидѣни тѣхнитъ заплати? И ако назначението на въпроснитъ двама членове за касацията е незаконно, то не ще ни дума, че и всички назначения, които е направило бившето министерство споредъ новий бюджетъ, сж беззаконни. За тѣхъ защо този вѣстникъ не споменува нищо? Отъ всичко се вижда и доказва, че цѣльта на „Български гласъ“ е била да подстрекава общото мнѣние противъ дѣйствиата на днешното правителство, но свѣтътъ е наситенъ на неговитъ лъжливи и измайсторосани извѣстия и не дава на тѣхъ никаква възра.

Пишжтъ ни отъ Балчикъ, че въпросътъ за дълговетъ на нѣкои отъ жителитъ въ Варненско окръжие, които сж длъжни на заимодавци лихвари още отъ турско време, и до-сега не билъ разрѣшенъ. Нашиятъ дописникъ ни съобщава, че по ходатайството на нѣкой-си Радой Юрдановъ, пълномощникъ на земедѣлицитъ въ Цариградъ, била се съставила комисия, която да разгѣда и рѣши въпроса. Следъ като засѣдавала нѣколко пѣти и работата щѣла да се рѣши въ полза на земедѣлицитъ длъжници, обявила се войната и комисията се закрила. Следъ освобождението ни, во времето когато г-нъ Каравеловъ управлявалъ министерството на правосъдието, били му испратени отъ населението прошения, но той само предписалъ на Варненский Окръженъ сждъ да не разгѣда такива дѣла и работата останала висаща. Подиръ него г. Теохаровъ като испращалъ въ Варна г. Маноловъ, председателъ на Рус. Ап. Сждъ

и г. Антонъ Теохаровъ, помощникъ на прокурора при Вър. Кас. Сждъ, да ревизиратъ сждилищата, тѣ ходили въ Балчикъ ужъ да изучатъ работата и да се рѣши веднѣждъ за всѣкоги този въпросъ, но нищо не послѣдвало. Миналата година, когато самъ г. Теохаровъ ходилъ на ревизия въ Варна, и длъжницитъ и заимодавцитъ го молили да свърши този въпросъ. Той се обѣщавалъ, че ще отиде въ Балчикъ, но не отишълъ самъ, а испратилъ г. г. Неновичъ и Каранетровъ, които го придружавали по ревизията. Тѣ свикали и заимодавци и длъжници, направили и рапортъ за всичко, като казали, че щомъ отидатъ въ София, въпросътъ ще се свърши, но отъ тогава се минжали почти десетъ мѣсеци и нищо не било свършено до сега, а отъ една старна длъжницитъ, отъ друга заимодавцитъ страдали. Дописникътъ ни като казва, че имало въ сждилищата по тия дългове много дѣла, отъ които нѣкои сж рѣшени, но изпълнението имъ спрѣно отдавна, а други почнати да се разгѣдватъ и разгѣжданьето имъ отложено за неопредѣлено време, искава желание дано поне тая година министерството на правосъдието дѣде край на тоя въпросъ, по какъвто и да е начинъ.

Въ 11 брой на вѣстникъ „Балканъ“ е обнародванъ единъ отчетъ на Върхов. Кас. Сждъ по углавното му отдѣление за 1882 год., отъ който се вижда, че всичкитъ рѣшения и опредѣления по това отдѣление сж писани отъ председателя г-на Стаматова. Тогава защо сж били членовѣ на това отдѣление и защо имъ сж се плащали експни и експни заплати? Само да засѣдаватъ ли, като турски ефендиета, и да казватъ еветъ? Ако ли пъкъ не сж били способни и не сж могли да пишжтъ, което е твърдѣ за върване, защо сж ги държали? И „Български Гласъ“ почналъ да казва, че не трѣбвало да се назначаватъ за членове въ касацията г. г. Маноловъ и Зографски, защото ужъ трѣбвало да се отвождатъ по причина, че ще се разгѣдватъ пакъ сжщитъ дѣла, които сж тѣ разгѣдвали въ апелативнитъ сждове! Каква нелогичностъ, каква глупостъ! По добръ ли е било да се държжтъ хора на тия важни постове, които не знажтъ да пишжтъ или пъкъ да се назначжтъ специалисти съ висше образование, които отъ началото на окупацията още служжтъ по сждебното вѣдомство и иматъ право да занематъ тия мѣста? Ако обѣше нашиятъ софийски събратъ послѣдователенъ, той трѣбвало да попита: Защо отведнѣждъ, безъ да преминатъ по иерархически редъ, г. г. Неновичъ и Кисимовъ се назначиха за членове на касацията, въ която ще разгѣдватъ дѣла, разгѣждани въ Соф. Апелативенъ Сждъ отъ първий като подпредседателъ, а вторий е давалъ заключения по тѣхъ? Освѣнъ това, толкова ли не знае нашиятъ събратъ, че когато ще се разгѣжда дѣло въ Върховний Кас. Сждъ, разгѣждано отъ г. Манолова, наприимѣръ, той ще се отвожда и вмѣсто него ще приехтствува г. Зографски и обратно и по такъвъ начинъ ни единъ отъ тѣхъ не ще остане да не участвува въ засѣданията у едно или у друго отдѣление, като ще умѣятъ и да пишжтъ рѣшения и опредѣления, а слѣдователно ще иматъ и законно право да получаватъ заплатитъ си халатъ, а не бадихава, като ония, които не сж умѣли да напишжтъ ни е-

дно рѣшение, ни едно опредѣление! При това ний не можемъ да си обяснимъ причината, по която отчетътъ е обнародванъ въ единъ частенъ вѣстникъ, а не въ „Държавенъ Вѣстникъ“, и защо този отчетъ не е обнародванъ отъ министерството на правосъдието, на което, мислимъ, принадлежи това право?

Единъ виенски вѣстникъ казва, че Ромѣнското правителство искало да свърже Дунава съ Черно-море, като прокопае единъ каналъ направо токо-речи по границата, която ни раздѣля сега отъ Добруджа. Види се, че Ромѣнитъ като се божтъ да се не присѣдини пакъ тая частъ къмъ България, искатъ противъ естеството да я отдѣлжтъ. Но тѣ трѣба да знажтъ, че Добруджа е била всѣкога българска и пакъ българска ще бѣде, рано или късно. Това трѣба да признажтъ и да отправятъ погѣдитъ си къмъ своето, — Трансильвания, а не къмъ чуждото, защото чуждото си е всѣкога чуждо.

Извѣстиятъ ни отъ София, че изборитъ за гласни за избирание на кметъ, станали на 3-й того. Повечето отъ избранитъ принадлежжтъ на либералната партия.

Отъ Самоковъ ни извѣстиятъ, че въ тоя градъ протестантизмътъ усилявалъ. Да, разбира се, когато нашето духовенство, — бѣло и черно, — си не гдѣда черковата, но се мѣси въ политиката, въ политически и други интриги и партизанства, не само че протестантството ще напрѣдне, но не е чудно единъ денъ и друга нѣкоя нова възра да се не появи у насъ. Не е ли грѣхота за тия хиляди левчета, които се плащатъ на папигѣ владыци, безъ никаква облага за черковата и за народа?

Г-нъ Казанакли, председателъ на Търновский Окръженъ сждъ, е назначенъ за членъ на Руссенский Апелативенъ сждъ, а вмѣсто него е назначенъ за председателъ Г-нъ Кавруковъ, бивши подпредседателъ при Руссенский Окръженъ сждъ и послѣ сждебенъ слѣдователъ въ София. Г-нъ Кавруковъ до колкото знаемъ, е единъ отъ способнитъ сждни и ний сърадвами търновци за дѣто е назначено за председателъ на търновский сждъ такова способно и дѣятелно лице.

ИЗЛЪЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЬ
ОСТРОУМНИЙ ХИДАЛГО
ДОНЪ КИХОТЪ
отъ Маншъ
ИСПАНСКИ РОМАНЪ
отъ М. Сервантеса.

часть втора.

Превелъ отъ френски и издава.

Хр. Н. Самсаровъ.

Цѣна 3 лева.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Подписанный имамъ честь да объяви на почитаема публика че отвориохъ хотель **Бѣлградъ** улица Флотска въ гр. Руссе, въ когото посѣтителитъ ще налѣжжтъ разни ястията съ най умѣренни цѣни, както и питиета. — Приемамъ месѣчни абонаменти, също и пасажери съ добра послуга и умѣренна цѣна.

Руссе 24 Мартъ 1883.

Иванъ Георгиевъ.